

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobců: **a) Ing. J. M.**, bytem v P. 5, N. 12/1470, **b) J. M.**, bytem v P. 5, N. 12/1470, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2014, č.j. MHMP-183372/2014/ODA-O4/Go,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2014, č.j. MHMP-183372/2014/ODA-O4/Go, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci Ing. J. M. na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci J. M. na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18.1.2013, č.j. 022356/10/OVDŽP/MI. Prvostupňovým rozhodnutím byla uložena žalobcům povinnost do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odstranit pevnou překážku – sklopný (antiparkovací sloupek) na pozemku parc. č. 2874/297 k.ú. Zbraslav, z veřejně přístupné účelové komunikace Neumannova v Praze 16.

V podané žalobě žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo zatíženo následujícími vadami:

1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné - žalobci tvrdí, že žalovaný se jejich odvolacími námitkami nezabýval a napadené rozhodnutí postavil na úvaze, že o veřejně přístupnou komunikaci, na které je založeno právo obecného užívání jde vždy, když je tato komunikace kolaudována nikoliv obecným stavebním úřadem, nýbrž silničním správním úřadem jako speciálním stavebním úřadem. Úvahu uzavřel tak, že pokud bylo parkovací stání nacházející se na pozemku kolaudováno kolaudačním rozhodnutím Úřadu městské části Praha 16 ze dne 17.12.2007, č.j. 018550/07/OVDŽP/MI, nachází se na pozemku veřejně přístupná komunikace s právem obecného užívání, které nelze omezit instalací sklopného antiparkovacího sloupku.

Žalobci namítají, že žalovaný opomenul se v odvolacím řízení zabývat odvolacími námitkami, popř. uvést důvod, pro který se jimi zabývat nebude.

2) Nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav věci – žalobci tvrdí, že pokud žalovaný shledal za rozhodnou okolnost kolaudaci parkovacího stání, měl tuto okolnost ověřit a získat veškeré potřebné podklady.

Žalobci namítají, že před kolaudačním rozhodnutím bylo užívání parkovacího stání povoleno kolaudačním rozhodnutím vydaným již dne 26.1.2007 obecným stavebním úřadem, tedy Úřadem městské části Praha 16, odborem výstavby pod č.j. OV-019742/06/MI, z čehož žalobci dovozují, že žalovaný učinil rozhodnutí na základě neúplných podkladů.

3) Podkladem napadeného rozhodnutí je kolaudační rozhodnutí, které je v rozhodné části nicotné – žalovaný rozhodnutí postavil na závěru, že pokud bylo parkovací stání povoleno kolaudačním rozhodnutím vydaným silničním správním úřadem jako speciálním stavebním úřadem, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, avšak kolaudační rozhodnutí je v části, kterou se povoluje užívání parkovacího stání rozhodnutím nicotným. Důvodem nicotnosti je skutečnost, že kolaudační rozhodnutí vydané obecným stavebním úřadem založilo překážku věci pravomocně rozhoduté, která vylučuje, aby užívání pozemku jako parkovacího stání bylo povoleno opakovaně kolaudačním rozhodnutím.

4) Rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, protože

a) Pozemek není účelovou komunikací ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o komunikacích“), ani součástí účelové komunikace. Předmětný pozemek není účelovou komunikací ve smyslu zákona o komunikacích, neboť nesplňuje znaky účelové komunikace uvedené v § 7 zákona o komunikacích, dle něhož účelovými komunikacemi jsou pouze pozemní komunikace, které slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, přičemž předmětný pozemek k žádnému ze shora uvedených účelů neslouží.

Pozemek není ani veřejným parkovištěm ve smyslu § 12 odst. 4 a 6 zákona o komunikacích. Předmětný pozemek není samostatnou účelovou komunikací, ani nebylo vydáno rozhodnutí o jeho zařazení mezi místní komunikace, nemůže být proto považován za veřejné parkoviště - samostatnou účelovou komunikaci, resp. samostatnou místní komunikaci.

Pozemek nelze považovat ani za veřejné parkoviště - součást (vymezenou část) místní komunikace, resp. součást (vymezenou část) účelové komunikace. Nebylo vydáno jakékoli rozhodnutí o zařazení mezi místní komunikace, nelze tedy uvažovat o pozemku jako o vymezené části místní komunikace.

Pozemek, resp. jeho zpevněná část sloužící k parkování osobních automobilů, není ani součástí (vymezenou částí) účelové komunikace. Zpevněná plocha parkovacího stání je totiž součástí pozemku a jako součást pozemku již nemůže být součástí (vymezenou částí) sousedního pozemku, na kterém se nachází účelová komunikace.

b) Na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání – žalobce (ani jeho právní předchůdce) neprojevil byť i jen konkludentní souhlas s veřejným užíváním pozemku. Pro případ, pokud se soud neztotožní s předcházejícími námitkami, žalobci dále namítají, že pozemek není veřejně přístupnou účelovou komunikací a uvádí, že žalovaný se vůbec nezabýval posouzením, zda byl předmětný pozemek věnován obecnému užívání. Podle ustálené judikatury (viz rozsudek NSS č.j. 1 As 76/2009-60) je pro založení práva obecného užívání nutné, aby účelová komunikace byla třetími osobami užívána alespoň s konkludentním souhlasem vlastníka pozemku a to nad rámec toho, co je vlastník pozemku povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků. Nepostačuje souhlas s provedením stavby parkovacího stání. Ze skutečnosti, že právní předchůdce žalobce dal najevo, že souhlasí s umístěním stavby parkovacího stání nelze dovozovat akceptaci kolaudačního rozhodnutí. Z akceptace právního předchůdce žalobce nevyplývá, že by souhlasil s obecným užíváním pozemku.

c) Rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného výkladu vyhlášky č. 26/1999 Sb., hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“) – při povolení stavby obytného souboru „Zahradní čtvrť“, jehož součástí je předmětný pozemek, byla udělena výjimka spočívající v tom, že část parkovacích stání, která měla být umístěna v uzavřeném prvním podzemním podlaží bytových domů, bude umístěna na povrchu. Účelem poskytnuté výjimky bylo tedy povolení vybudování stání, která budou vyhrazena pro oprávněné uživatele jednotek v přilehlých bytových domech a nebudou tedy veřejně přístupná.

Žalobci uzavírají, že pozemek není účelovou komunikací, resp. veřejně přístupnou účelovou komunikací, na pozemku není založeno právo obecného užívání, a proto silniční správní úřad nebyl oprávněn vydat prvostupňové rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci poukázal na kolaudační rozhodnutí vydané dne 17.12.2007 speciálním stavebním úřadem, kterým povolil užívání dokončené stavby - komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru Zahradní čtvrť - Nad Královnou Praha 5, k.ú. Zbraslav Praha a parkovací stání na komunikaci č. parc. 2874/297 v k.ú. Zbraslav. Žalovaný zdůraznil, že antiparkovací sloupky na parkovacích stáních nebyly umístěny a nebyly ani zakresleny v dokumentaci skutečného povolení. Z uvedeného žalovaný dovozuje, že v rámci budované stavby se jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace.

Žalobci uváděné rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 30.5.2007, č.j. OV-005941/07/MI řešilo výjimku z vyhlášky OTPP pro stavbu obytného souboru „Nad Královnou“ při ulici Elišky Přemyslovny. Jednalo se o povolení umístění menšího počtu garážových stání v podzemní garáži jednotlivých bytových domů, než odpovídá výpočtu dle vyhlášky s tím, že chybějící stání budou zajištěna na komunikacích u jednotlivých objektů; v rozhodnutí se neuvádí, aby parkovací stání byla opatřena antiparkovacími sloupky.

Rozhodnutí ze dne 26.1.2007, č.j. OV-019742/06/MI je kolaudační rozhodnutí na stavbu čtyř bytových domů, které se rovněž netýká antiparkovacích sloupků.

Žalovaný dále poukázal na ust. § 16 zákona o komunikacích, z něhož vyplývá, že pro stavbu dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace je speciálním stavebním úřadem příslušný silniční správní úřad.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Oznámením o zahájení řízení ze dne 4.11.2010 byli žalobci seznámeni se zahájením řízení podle § 29 odst. 3 zákona o komunikacích ve věci odstranění pevné překážky – antiparkovacího sloupku umístěného na pozemní komunikaci Neumannova, na pozemku č. parc. 2874/297 k.ú. Zbraslav. Silniční správní úřad poučil účastníky řízení o právu uplatnit námitky nejpozději do patnácti dnů ode dne doručení tohoto oznámení.

Dne 23.11.2010 byl správnímu úřadu I. stupně doručen přípis obsahující uplatnění námitek ze dne 18.11.2010, v němž žalobci namítali zejména, že na předmětném pozemku se nenachází pozemní komunikace ve smyslu zákona o komunikacích. Žalobci poukázali na definici účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o komunikacích s tím, že nebyly splněny v daném případě podmínky uvedené v tomto ustanovení. Účastníci dospěli k závěru, že povinnost získat povolení (resp. souhlas) k umístění antiparkovacího sloupku, jakožto pevné překážky na pozemní komunikaci ve smyslu ust. § 29 zákona o komunikacích, se nevztahuje na účelové komunikace, a proto považují řízení o odstranění antiparkovacího sloupku za nedůvodné.

Dne 23.3.2011 vydal správní orgán I. stupně jako silniční správní úřad rozhodnutí, kterým uložil žalobcům, aby do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odstranili pevnou překážku – sklopný (antiparkovací) sloupek na pozemku č. parc. 2874/297 k.ú. Zbraslav z veřejně přístupné účelové komunikace Neumannova v Praze 16.

Výše uvedené rozhodnutí bylo na základě odvolání žalobců zrušeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 29.3.2012, č.j. MHMP 1178668/2011/DOP O4/Go, který mj. vytknul správnímu orgánu prvního stupně, že jeho tvrzení nemají oporu ve správním spise.

Dne 18.1.2013 vydal silniční správní úřad rozhodnutí č.j. 022356/10/OVDŽP/MI, v němž rozhodl stejně jako v rozhodnutí ze dne 23.3.2011.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že při místním šetření konaném dne 22.10.2010 bylo zjištěno, že na pozemku č. parc. 2874/297 k.ú. Zbraslav, který je součástí pozemní komunikace Neumannova, byla umístěna pevná překážka, sklopný sloupek proti parkování, bez povolení příslušného silničního úřadu. Z tohoto důvodu bylo zahájeno řízení o jeho odstranění.

K otázce zpochybnění charakteru účelové komunikace správní orgán uvedl, že předmětný pozemek byl původně součástí pozemků č. parc. 2874/3 k.ú. Zbraslav, na kterém byla územním rozhodnutím umístěna stavba „Obytný soubor v území Nad Královnou“, jejíž součástí byly i pozemní komunikace v tomto souboru. Stavební povolení na stavbu komunikací včetně parkovacích stání na vozovce bylo vydáno dne 13.3.1998, č.j. 748/98/OV. Následně bylo povoleno užívání stavby komunikace pro bytové a rodinné domy v rámci obytného souboru Zahradní čtvrť – Nad Královnou; součástí tohoto rozhodnutí byla i parkovací stání, mimo jiné i stání na předmětném pozemku č. parc. 2874/297 k.ú. Zbraslav. Rozhodnutí o zařazení pozemních komunikací do sítě místních komunikací nebylo dosud vydáno. Z uvedeného správní orgán dovozuje, že předmětný pozemek s parkovacím stáním je součástí účelové komunikace.

K námitce týkající se absence vůle vlastníka dotčeného pozemku uvedl správní orgán, že předmětný pozemek byl původně součástí pozemku č. parc. 2874/3 k.ú. Zbraslav, na kterém byla na základě žádosti tehdejšího vlastníka, společnosti Vocol a.s. umístěna a povolena stavba pozemní komunikace, a proto nelze dovodit, že tato pozemní komunikace vznikla bez souhlasu vlastníka pozemku.

Závěrem silniční správní úřad uvedl, že komunikace Neumannova byla povolena jako obslužná, ve funkční skupině C a její součástí byly i zálivy pro odstavování vozidel. Pro celé území byl také určen počet parkovacích a odstavných stání vzhledem k velikosti a funkci přilehlých staveb, ale i s ohledem na skutečnost, že počet garážových stání v bytových domech neodpovídá výpočtu dle vyhlášky OTTP a chybějící stání jsou zajištěna na přilehlých venkovních komunikacích. V současné době je na parkovacích stání v této lokalitě umístěno cca 35 sklopných sloupků bez povolení silničního správního úřadu, čímž došlo ke zhoršení celkové situace dopravy v klidu v jednotlivých ulicích snížením počtu stání pro návštěvníky staveb pro bydlení i provozoven. Parkovací zálivy opatřené antiparkovacím sloupkem nejsou využity a vozidla parkují v průjezdním profilu vozovky v rozporu s § 25 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého „Při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy“. Sklopné sloupky navíc komplikují údržbu a čištění komunikace, opravy inženýrských sítí a v případě havárie inženýrské sítě by nebylo možné tuto část komunikace využít např. pro objížďku.

Proti tomuto rozhodnutí podali dne 14.2.2013 žalobci samostatná odvolání, v nichž shodně namítají:

1) Pozemek není účelovou komunikací ve smyslu zákona o komunikacích, a to ani součástí účelové komunikace ve smyslu ust. § 7 zákona o komunikacích, neboť neslouží k účelu vymezenému zákonem a je určen pro parkování osobních automobilů. Předmětný pozemek není ani veřejným parkovištěm ve smyslu zákona o komunikacích.

2) Na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání – odvolatel (ani jeho právní předchůdce) neprojevovali byť i jen konkludentní souhlas s veřejným užíváním pozemku. Odvolatelé namítají, že nejde ani o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, na níž by bylo založeno právo obecného užívání, přitom správní úřad se nezabýval tím, zda odvolatel či jeho právní předchůdce věnovali pozemek obecnému užívání, přitom pro založení práva obecného užívání nepostačuje pouhá možnost obecného užívání. K věnování obecnému užívání tak nepostačuje souhlas s provedením stavby parkovacího stání,

3) Rozhodnutí vychází z nesprávného výkladu vyhlášky OTTP – pokud měla být realizována náhrada za stání, která byla vyhrazena pro oprávněné uživatele jednotek v příslušných bytových domech a u nichž bylo veřejné užívání vyloučeno, pak účelem poskytnuté výjimky bylo povolení vybudování stání, která budou vyhrazena pro oprávněné uživatele jednotek v přilehlých bytových domech.

4) Rozhodnutí nemá oporu v podkladech ve správním spise – tvrzení o zhoršení celkové situace dopravy v klidu není doloženo odborným posouzením a v rozporu s § 56 správního řádu si správní orgán posoudil tuto skutečnost sám. Kolaudačním rozhodnutím bylo povoleno užívání 223 parkovacích stání a vyloučení z obecného užívání pouhých 35 stání, tak nemůže zhoršit celkovou situaci dopravy v klidu, a to zejména v situaci, kdy se jedná o stání, která představují náhradu za stání neumístěná do uzavřených prostor bytových domů.

5) Rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem – závěr, dle něhož zůstávají parkovací stání opatřené sloupkem nevyužita nemá oporu v podkladech ve správním spisu a nesprávné je i tvrzení, že parkováním vozidel dochází k porušení zákona při parkování běžným osobním vozem je zákonem požadovaný volný průjezdní pruh zachován. Sklopný sloupek nekomplikuje ani údržbu a čištění účelové komunikace přiléhající k pozemku.

Dne 10.2.2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž odvolání účastníků zamítl jako nedůvodné a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

V odůvodnění nejprve popsal průběh správního řízení a poté konstatoval, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali odvolání účastníci řízení (tj. Ing. J. M. a J. M.) a Zahradní čtvrť a.s.

Žalovaný dále uvedl, že v daném případě je zásadní zkoumat, zda se jedná o stavbu v působnosti obecného stavebního úřadu či speciálního stavebního úřadu. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodoval speciální stavební úřad (Úřad městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí), který kolaudačním rozhodnutím ze dne 17.12.2007 č.j. 018550/07/OVDŽP/MI povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru Zahradní čtvrť – Nad Královnou, Praha 5 v k.ú. Zbraslav Praha a parkovací stání na komunikaci č. parc. 2874/297 v k.ú. Zbraslav. Z uvedeného žalovaný dovodil, že v rámci budované stavby se jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nad níž podle ust. § 40 odst. 1, odst. 5 písm. c) zákona o komunikacích vykonávají obce, které mají v této věci postavení silničního správního úřadu.

Závěrem žalovaný uvedl, že ve věci je prokázáno najisto, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pevnou překážku lze umístit na ni na podkladě povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem účelové komunikace a se souhlasem příslušného orgánu Policie ČR. Jestliže dojde k umístění pevné překážky bez uvedeného povolení, je vlastník pevné překážky povinen ji odstranit na své náklady ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný neuvedli ve lhůtě stanovené soudem, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a přihlédl též k vadám, jež je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Z povahy věci se soud nejprve musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona.

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odst. 3 se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků

rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný nepostupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jeho rozhodnutí neobsahuje předepsané náležitosti.

Z obsahu napadeného rozhodnutí není patrné, jak se odvolací orgán vypořádal s jednotlivými námitkami žalobců uplatněnými v odvolání, resp. absentuje jakákoli reakce na vznesené námitky. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí v podstatě jen v obecné rovině uvádí, které skutečnosti vyplývají z obsahu správního spisu, aniž by je hodnotil v návaznosti na námitky vznesené žalobci. I když odvolací orgán uvedl důvody, pro které zastává stanovisko, že se v daném případě jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, avšak vůbec se v této souvislosti nevypořádal s argumentací žalobců, která uvedenou správní úvahu vyvrací. Žalovaný tak zcela ponechal stranou argumentaci a námitky uplatněné v odvolání, nezabýval se jimi, a tudíž se s nimi nevypořádal. Přitom bylo povinností odvolacího orgánu řádně a včas podané odvolání posoudit a vypořádat se se všemi odvolateli uplatněnými námitkami. Jak již bylo uvedeno výše, této povinnosti žalovaný nedostál, a proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušit a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit věc k dalšímu řízení žalovanému.

Soud se ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2003, č.j. 7 A 38/2001-37) nezabýval meritem věci za situace, kdy napadené rozhodnutí ruší pro podstatné vady řízení podle cit. ust. § 76 s.ř.s., když soudcovské hodnocení by v danou chvíli bylo předčasné.

Bude na žalovaném, aby se v dalším řízení podrobně vypořádal s námitkami žalobců, včetně obrany uplatněné v žalobě, tyto námitky řádně vyhodnotil a rozhodl, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a řádně a podrobně vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V následujícím řízení bude žalovaný vycházet z výše uvedeného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s.ř.s., podle kterého má žalobce, který byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Výše nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a soudní poplatek ve výši 1 000 za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, který soud shledal důvodným.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.